

Domènec Fita : ser, estar i fer

Domènec Fita, fidel com sempre a les tres constants: ser, estar i fer; torna a l'actualitat amb la inauguració d'Expoart , una nova galeria gironina. Expoart neix per una necessitat del mateix artista, que no solament viu i pot treballar de fer obra a casa, sinó que necessita una projecció, exposició i catalogació del seu tarannà.

Per altra banda, l'obra d'en Fita no sol interessar les galeries comercials, ja que ell mai no es limitaria a una estabilitat de treball, i els salts característics (cada peça es planteja d'una manera diferent, sense lligams d'estil ni ànim forçat) accentuen el desig clar de llibertat expressiva. Tal com ell afirma, "ens crea més angoixa la transformació", però creu –per una mena de consciència que lliga l'aspecte artístic al religiós— en la necessitat de donar tot el que pot sense quedar-se esclau d'una posició determinada. El procés de les seves vivències, allò que repercuteix directament en la seva persona, marca l'obra. I així, Expoart neix d'acord amb la seva pròpia necessitat, però també com a projecció continuada de tots aquells artistes –sobretot gent jove— que lluiten per no anar vivint d'una renda. Ell ens parlaria de "néixer cada dia", d'aquell "viure després del passat per assumir el present i si és possible el futur".

L'arquitecte que ha dissenyat aquesta galeria és Narcís Negre, i la primera exposició acull una part de la sèrie "Girona", del mateix Fita. Una vintena de quadres, alguns de gran format, motivats pel barri vell de la ciutat. Després d'un seguit de prendre notes, amb blocs carregats de dibuixos, varen sortir les pintures. Però el procés creatiu d'en Fita no és gens fàcil de seguir. És extraordinàriament variat i molt lliure, sense norma o concepte que lligui un caràcter evolutiu. Pot fer preparacions prèvies, afegits sobre pintura a manera de *collage* (mocador, cordills, etc.), elaboracions que després reben un altre tractament al damunt, reverberacions, cartolines tallades fent estructures, lletres que, afegides a la pintura, donen una valoració de la lletra mateixa... I tot, amb múltiples visions, que poden anar des de l'aspecte poètic fins al dramàtic, arquitectònic, lineal, textural, gestual... De la mateixa manera que la tècnica oscil·la entre diversos tractaments (oli, acrílic, sabó, esprai, terrafregat, esquinçat, tallat, etc). Són una mica l'estoc de sensacions que implica l'estructura

arquitectònica i humana d'un barri molt determinat, castigat sovint per la misèria. Hi ha la síntesi, l'esquelet, si es vol, d'un barri amb la catedral, la tradició d'una Girona "grisa i negra", carrerons sense sortida, el conjunt romànic, el suggeridor mocador estès davant les cases velles –com si es tractés de la bugada—, o aquells punts més estratègics com són la invasió d'antenes, aspectes més insòlits com la gran llambregada i les línies vertebrades d'un conjunt, tot passant d'una escalfor poètica a una fredor sovint dramàtica.

Paral·lelament s'ha editat un catàleg que recull àmpliament el seu treball a la nova església del Cor de Maria de Girona. L'origen de l'obra actual rau en un primer encàrrec que realitzà l'any 1959.

Era una verge d'alabastre i en Fita –un dels pocs seguidors de l'art sacre actual— llavor provocà un gran enrenou amb la imatge. S'encetà la dialèctica entre la imatge com a fi (església) o com a mitjà (Fita). Ara que el Cor de Maria s'ha construït de nou –cal destacar la tasca dels arquitectes Narcís Negre i Jordi Masgrau—, ell hi ha fet un ampli treball. Els pilars, d'un gran gruix, que aguanten l'estructura, tenen uns relleus i com a motius els sacraments que administra l'Església. Un altre relleu a la columna de l'atri exterior representa el cor de Maria i tota una sèrie de símbols adients a aquesta iconografia religiosa. Cal destacar la tècnica de modelatge, car la fondària és mínima i per a poder-ho fer utilitzà "botifarrons" de plastilina, emmotllats, després, en una capa d'elastòmer.

Altres treballs són el retaule de l'entrada, que segueix els dictats del gòtic i és dedicat al pare Claret. A dins, l'altar i l'ambó, en marqueteria tallada de diferents colors, i vitralls –un d'aquests de grans dimensions, que es divideix en tres parts, amb l'únic tema de l'àngel—.

Glòria Bosch i Mir

Diari Avui nº 178, 5 de juliol del 1984